

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/530/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713217793
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5713217793.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: Intrum Justitia Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, právne zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom tamtiež, proti odporkyni: X. C., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom D., U. X, t. č. na neznámom mieste, v konaní zastúpená opatrovníkom Mestom Martin, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom Bratislava, Šafárikovo námestie 7, právne zastúpeného JUDr. Bohdanom Jakubis, advokátom so sídlom Y., I. XX, o zaplatenie 2.907,50 eur s príslušenstvom, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15C/185/2014-147 zo dňa 20. mája 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uložiť odporkyni povinnosť zaplatiť sumu 2.907,50 eur s príslušenstvom. Konštatoval nedostatok vecnej legitímácie na strane navrhovateľa a to z dôvodu, že (tento) nepreukázal platné postúpenie pohľadávky uplatnenej v predmetnom konaní. Navrhovateľ totiž svoje nároky odvodzuje zo zmluvy, ktorú odporkyňa uzavrela so Slovenskou sporiteľňou, a.s., t.j. bankou poskytujúcou úvery na základe bankovej licencie. V zmysle § 525 ods. 1 OZ však nemožno postúpiť pohľadávku (okrem iného), ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Podľa prvostupňového súdu aj pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať za takéto druh pohľadávok, nakoľko s každou pohľadávkou banky voči klientovi sú neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo. Tieto požiadavky a povinnosti vyplývajú zo zákona, pričom postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom - postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - postupcom (bankou) a dlžníkom.

Vzhľadom na uvedené dovoľuje ustanovenie § 92 ods. 8 (citované v napadnutom rozsudku) zákona o bankách - s cieľom ochrany dlžníka pred tým, aby jeho dlh v prípadoch uvedených v citovanom ustanovení prešiel na inú osobu než toho veriteľa, voči ktorému pôvodne vznikol - postúpiť pohľadávky banky voči klientovi za určitých podmienok, ktorých splnenie však súd v danom konaní preukázané nemal. Nadväzne, kým v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 OZ účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 OZ, ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 OZ, nemá voči dlžníkovi žiadne účinky.

K postúpeniu pohľadávky malo v okolnostiach posudzovanej veci dôjsť na základe zmluvy o postúpení uzavretej dňa 28.3.2013 medzi navrhovateľom a jeho právnym predchodcom. Podľa prvostupňového súdu však predpokladom postúpiteľnosti pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je, aby bol klient s jej plnením v omeškaní aspoň 90 dní a aby banka na jej splnenie klienta písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, postúpenie je objektívne neprípustné pre rozpor so zákonom. V zmysle uvedeného je postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, povinný tvrdiť a dokázať,

že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku, pričom musí preukázať, že klient si výzvu aj prevzal, a zároveň že klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Navrhovateľ síce do konania doložil výzvu, ktorá mala podľa neho preukazovať splnenie týchto podmienok (výzva z 16.02.2010), podľa názoru okresného súdu je však predmetná výzva nedostatočná a nepreukazujúca splnenie uvedených podmienok, nakoľko nie je možné zistiť, či táto výzva bola v skutočnosti odporkyni zasielaná. Nie je k nej pripojený žiaden podací hárok, doručienka, ani žiaden iný dôkaz o zaslaní. Nakoľko zákon vyžaduje písomnú formu, na jej splnenie nestačí len doloženie výzvy samotnej, ale aj doloženie dôkazu, ktorý by preukazoval doručenie alebo pokus o doručenie zo strany právneho predchodcu odporkyne (správne navrhovateľa - pozn. odvolacieho súdu).

Okrem toho, zo znenia § 92 ods. 8 zákon o bankách vyplýva, že predmetom postúpenia z banky na „nebankovku“ môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti a zároveň musí byť splnená aj podmienka, že banka písomne vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku s tým, že je v omeškaní nepretržite 90 dní. Pokiaľ by došlo k výkladu, že banka je oprávnená postúpiť celý úver po uplynutí 90 dní omeškania dlžníka, musel by súd dospieť k záveru, že banka môže postúpiť úverové vzťahy bežne uzatvárané na akýkoľvek subjekt, teda aj na nebankovku, čo je v rozpore s účelom zákon o bankách a viedlo by to k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa, ktorý vstúpil do zmluvného vzťahu s bankou, ktorej činnosť podlieha dozoru NBS a stal by sa dlžníkom nebankového subjektu. V tomto smere okresný súd poukázal na to, že právny predchodca navrhovateľa vyhlásil mimoriadnu splatnosť predmetného úveru dňa 27.2.2013, čím sa mala celá pohľadávka stať splatnou a následne mesiac po predmetnom vyhlásení mimoriadnej splatnosti malo dôjsť k postúpeniu predmetnej pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 28.3.2013, čo je opätovne v príkrom rozpore s citovanými ustanoveniami zákona o bankách.

O náhrade trov konania súd I. stupňa rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že procesne úspešnej odporkyni právo náhrady trov konania nepriznal, nakoľko jej žiadne nevznikli a nevyplývajú ani zo spisu. Vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania v celkovej výške 745,09 eur za špecifikované úkony právnej služby, ako i náhradu cestovných výdavkov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že aplikovaná úprava § 92 ods. 8 zák. o bankách predstavuje úpravu výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Nejedná sa preto o zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky bankou, nedodržanie ktorých by spôsobovalo neplatnosť postúpenia. Domáhal sa v tejto spojitosti ústavného príkazu preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a nerozširovania dôvodov neplatnosti nad rámec zákonom uvedených prípadov a poukázal na závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C 119/12, ktoré (rozhodnutie) viaže možnosť postúpenia pohľadávky operátora na viazanosť postupníka telekomunikačným tajomstvom, nespochybňuje však samotnú možnosť postúpenia pohľadávky.

Odvolateľ zdôraznil, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Prvostupňovému súdu bolo pritom predložené jednak oznámenie o postúpení pohľadávky (spolu s oznámením o nedoručení zásielky) v zmysle § 526 OZ ako aj písomná výzva na úhradu dlžnej sumy, ktorou si právny predchodca navrhovateľa splnil povinnosť v zmysle § 92 ods. 8 zák. o bankách. Predložený dôkaz vyhodnotil prvostupňový súd nesprávne. Z predloženej výzvy totiž vyplýva dátum podania - 16.2.2010, v ktorý deň bola výzva odporkyni zaslaná. Podacím hárkom ani doručenkou navrhovateľ nedisponuje z objektívnych dôvodov, nakoľko predmetná výzva bola zasielaná z dôvodu hospodárnosti formou obyčajnej poštovej zásielky. Okresnému súdu tiež musí byť z úradnej moci známy postup právneho predchodcu navrhovateľa ako aj ostatných bánk, ktoré dlžníkov na zaplatenie pohľadávok pred ich postúpením intenzívne písomne vyzývajú aj opakovane. Predmetnú skutočnosť odporkyňa ani nerozporovala.

Pre prípad, že by odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne, namietal odvolateľ priznanie trov konania vedľajšiemu účastníkovi, nakoľko priznané trovy nepovažoval za účelné s poukazom na § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého súd je povinný prihliadať na akékoľvek oslabenie nároku dodávateľa zo spotrebiteľskej zmluvy ex off. Navyše, v ten istý deň, t.j. 20.5.2015 súd I. stupňa rozhodoval aj v právnej veci sp. zn. 15C/178/2014, pričom vedľajšiemu účastníkovi zastúpenému tým istým právnym zástupcom opakovane priznal plnú náhradu tých istých cestovných výdavkov za trasu Y. - Martin a späť.

Odporkyňa ani vedľajší účastník na jej strane sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník konania (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 1 písm. h/, ods. 2 O.s.p.

Východiskovo odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s úvahou prvostupňového súdu o právnom následku nenáležitého postúpenia pohľadávky v podobe jeho neplatnosti. Argumentácia odvolateľa, že ide len o výnimku z bankového tajomstva bez následku na platnosť postúpenia je účelová a nesprávna. Takýto výklad by skutočne viedol k možnosti postupovania akýchkoľvek pohľadávok a to v rozpore s účelom predmetného ustanovenia, ako aj v rozpore so špecifickým postavením veriteľa, na ktorý poukázal súd I. stupňa.

Nadväzne je rozhodujúcou/určujúcou okolnosťou preukázanie písomnej výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto spojitosti je nepochybné, že v prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti bankou (27.2.2013) nemohlo dôjsť - vzhľadom na časové súvislosti - k naplneniu zákonnej podmienky, t.j. uplynutiu 90 dní (do postúpenia pohľadávky - 28.3.2013).

Pokiaľ však ide o navrhovateľom prezentovanú výzvu zo dňa 16.2.2010, možno považovať záver prvostupňového súdu o jej neuznaní pre nepreukázanie doručenia za predčasný.

V danej spojitosti odvolací súd poukazuje na obsah Všeobecných obchodných podmienok právneho predchodcu navrhovateľa, konkrétne bod 10.3 (č.l. 83 spisu), v zmysle ktorého (bodu) pri doručovaní písomnosti v poštovom styku sa zásielka považuje za doručенú v tuzemsku 3. deň po jej odoslaní a v cudzine 7. deň, a to ak sa aj adresát o tejto skutočnosti nedozvie a zásielka sa vráti ako nedoručená. Pokiaľ nie je dohodnuté inak, banka zasiela písomnosti v poštovom styku vo forme obvyčajnej listovej zásielky.

V neprospech navrhovateľa (resp. jeho právneho predchodcu) preto nie je možné bez ďalšieho vyhodnotiť okolnosť, že postupoval pri doručovaní v súlade s uvedeným ustanovením. Ide pritom o záver zásadný, nakoľko od predmetnej výzvy sa odvodzuje ne/splnenie rozhodujúcej podmienky platnosti postúpenia pohľadávky a to ne/uplynutie zákonom stanovenej lehoty.

Z opísaných dôvodov považoval krajský súd odvolanie za čiastočne dôvodné. V ďalšom postupe okresný súd opätovne - v zmysle prezentovaných úvah odvolacieho súdu - vyhodnotí (po prípadnom doplnení dokazovania) relevanciu spornej výzvy a v nadväznosti na to posúdi uplatnený nárok. Pri rozhodovaní o trovách konania (v závislosti od výsledku), vrátane trov tohto odvolacieho konania sa bude zaoberať aj vznesenými námietkami vo vzťahu k trovám vedľajšieho účastníka.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.